

U Z N E S E N I E

*Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. P.**, bývajúceho v B., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. P. V., advokátom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 134/2008, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2011 sp. zn. 7 Co 191/2010, takto***

r o z h o d o l :

*Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2011 sp. zn. 7 Co 191/2010 v napadnutej časti **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.*

O d ô v o d n e n i e

*Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 29. marca 2010 č.k. 16 C 134/2008-122 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 553,47 eur do troch dní, vo zvyšku návrh zamietol a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že zo všetkých uplatnených nárokov [(náhrady trov obhajoby v trestnom konaní, náhrady mzdy v dôsledku uvoľnenia zo služobného pomeru z dôvodu trestného stíhania, za obdobie od decembra 2004 do decembra 2005 v sume **11 738,40 eur** (353 623 Sk) a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch **53 110,27 eur** (1 600 000 Sk)] žalobcovi priznal iba **náhradu trov obhajoby**. Dospel k záveru, že nárok žalobcu je iba v tejto časti dôvodný, keď žalobca v súdnom konaní preukázal zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovanej za túto škodu v sume **553,47 eur** (§ 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.). Vychádzal pritom z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 53/1993, podľa ktorého aj ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Z uplatnenej sumy **638,35 eur** mu nepriznal*

náhradu trov právneho zastúpenia za úkony – účasť na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Bratislave z 10.10.2006 a zo 16.1.2007, ktoré bolo odročené bez prejednávania veci. **Nárok na náhradu škody v sume 11 099,78 eur** z titulu náhrady mzdy v dôsledku uvoľnenia zo služobného pomeru súd žalobcovi nepriznal, z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal, že v súvislosti s trestným stíhaním mu ušiel zisk za uplatnené obdobie, t.j. od decembra 2004 do decembra 2005 (§ 442 ods. 1 Obč. zák.). Jeho služobný pomer bol skončený uvoľnením zo služobného pomeru na základe jeho žiadosti z 9.9.2004, Krajský súd v Bratislave v konaní pod sp. zn. 2 S 111/2005-67 rozsudkom zrušil personálny rozkaz č. X. a rozhodnutie Ministra vnútra SR z 2.2.2005 č. K.; keby žalobca nepožiadal sám o uvoľnenie, naďalej by bol príslušníkom PZ a až vtedy by mal nárok na náhradu mzdy počas doby jeho prepustenia. Súd prvého stupňa napokon nepriznal žalobcovi ani **náhradu nemajetkovej ujmy v sume 53 110,27 eur**. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 1 ods. 1, na ustanovenia § 163 ods. 1, § 220 ods. 2, § 226 písm. c/ zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom a na článok 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom konštatoval, že nemajetková ujma v peniazoch sa nahrádza, ak samostatné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobca na svoju obranu predložil novinové články, ktorých predmetom bola medializácia prípadu. V konaní nebolo preukázané a žalobca ani netvrdil, že v rámci trestného stíhania boli zo strany vyšetrovateľa voči nemu vykonané neprípustné úkony mimo rámca zákona. Rozhodnutie vyšetrovateľa nemožno považovať za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv ani v prípade, že bol spod obžaloby oslobodený, nakoľko na vznesenie obvinenia postačuje odôvodnený záver v zmysle Trestného poriadku, že trestný čin spáchala určitá osoba. To, že v konaní pred súdom nebolo preukázané, že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu spáchal, neznamená, že neboli splnené zákonné podmienky pre vznesenie obvinenia. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu (v zamietajúcej časti) a žalovanej (vo vyhovujúcej časti) rozsudkom z 28. júna 2011 sp. zn. 7 Co 191/2010 rozsudok súdu prvého stupňa v časti priznanej náhrady majetkovej ujmy **553,47 eur** a v zamietajúcej časti, týkajúcej sa náhrady majetkovej ujmy **11 099,78 eur potvrdil** (§ 219 ods. 1 O.s.p.). V časti týkajúcej sa **náhrady nemajetkovej ujmy** rozsudok súdu prvého stupňa (po doplnení dokazovania podľa § 213 ods. 3 a 4 O.s.p.) **zmenil** tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi **53 110,27 eur** do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu aj trovy

prvostupňového a odvolacieho konania v sume **4 910,30 eur**, do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu žalobcu. **Odvolaací súd** (po doplnení dokazovania) na rozdiel od súdu prvého stupňa, dospel k záveru, že žalobca splnil podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy; toto právo posúdil podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov rovnako ako náhradu škody. Vyslovil názor, že oslobodenie žalobcu spod obžaloby je dôkazom, že neboli preukázané skutočnosti odôvodňujúce začatie trestného stíhania. V trestnom rozsudku sa konštatuje, že žalobca sa nedopustil trestnej činnosti kladenej mu za vinu. Zo strany žalovanej preto išlo o neoprávnený zásah do práv žalobcu. Uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy považoval za primeranú podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., pričom prihliadol na to, že žalobca takmer počas celého profesionálneho života pracoval v Policajnom zbore SR (vrátane vedúcej funkcie), ako aj na predpoklad, že (nebyť trestného stíhania) nedošlo by k ukončeniu služobného pomeru. Vykonaným dokazovaním súd zistil, že trestné stíhanie malo dôsledky na celú rodinu, jeho súkromný život a malo vplyv na jeho spoločenské uplatnenie. Zohľadnil tiež okolnosti, za ktorých došlo k ujme a aj jej celkovú závažnosť. Námietku žalovanej (spočívajúcej v tom že uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia bolo vydané v súlade s trestným poriadkom a preto ho nemožno považovať za nezákonné) odvolací súd považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti uviedol, že na prípady, kedy bolo trestné stíhanie zastavené alebo obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený, sa vzťahuje právo dotknutej osoby na náhradu škody (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.). Poukázal aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. rozsudky vedené pod sp. zn. 1 Cz 41/1990, 4 M Cdo 15/2009, 1 Cdo 53/1993). Uviedol, že žalobca splnil aj podmienku vyplývajúcu z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď podal sťažnosť proti nezákonnému uzneseniu. Odvolací súd poukázal na dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, s ktorými sa v plnej miere stotožnil. Rovnako sa stotožnil so súdom prvého stupňa (aj s jeho odôvodnením), že žalobca nepreukázal, že v dôsledku trestného stíhania sa nemohol zamestnať. Iné nároky žalobcu neboli odôvodnené (lebo pracovný pomer sa skončil na základe jeho žiadosti). O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu voči jeho zmeňujúcej časti podala žalovaná dovolanie, v ktorom namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že rozhodnutie vyšetrovateľa nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu ani

v prípade, že žalobca bol v trestnom konaní oslobodený spod obžaloby. Preukazovanie viny je vecou dokazovania pred súdom, ktorý jediný môže rozhodnúť o vine. Žalobca podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok – sťažnosť, ktorá bola zamietnutá, čo svedčí o zákonnosti uznesenia. Zdôraznila, že treba rozlišovať nezákonnosť uznesenia pre účely náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy. Odvolaciemu súdu tiež vytykala nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 513/2003 Z.z., lebo toto ustanovenie bolo doplnené až zákonom č. 517/2008 Z.z. účinným od 1.1.2009. Keďže nezákonné rozhodnutie bolo vydané dňa 22.10.2004, potom sa zodpovednosť za škodu spravuje predpismi účinnými do 31.12.2008 (§ 27b ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov – ide o prechodné a záverečné ustanovenie k úpravám účinným od 1.1.2009). Napokon vytykala odvolaciemu súdu, že nedostatočne odôvodnil výšku priznanej nemajetkovej ujmy, a preto toto rozhodnutie považovala za neodôvodnené. Nesúhlasila so záverom, že výška nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bola preukázaná len z výpovedí žalobcu a jeho detí. Odvolací súd rovnako nesprávne posúdil, že medzi nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmovou existuje príčinná súvislosť, teda že je predpoklad, že žalobca by bol naďalej zamestnaný ako príslušník PZ a nedal by výpoveď. Vzhľadom na uvedené žiadala rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zmeniť, resp. ho zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca v písomnom vyjadrení navrhol dovolanie zamietnuť z dôvodu, že rozsudok odvolacieho súdu je vecne správny. Uviedol, že je len na samotnom súde a jeho voľnej úvahe posúdiť výšku nemajetkovej ujmy, ktorú považuje za preukázanú najmä z výpovedí svedkov. Uvedené súd dostatočne odôvodnil a odvolal sa správne na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré obsahuje kritériá pre posúdenie jej výšky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že tento rozsudok v napadnutej časti treba zrušiť.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Keďže dovolanie v predmetnej veci smeruje proti výroku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (v jeho zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy) zmenil tak, že žalovanej uložil

povinnosť zaplatiť žalobcovi z tohto titulu sumu 53 110,27 eur) možno konštatovať, že dovolanie v predmetnej veci je prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Vychádzajúc z obsahu dovolania v predmetnej veci možno (v súlade s ustanovením § 242 ods. 1 O.s.p.) ustáliť, že dovolaním je napadnutá iba tá časť rozsudku, ktorou odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v časti týkajúcej sa nemajetkovej ujmy, pričom dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). **Predmetom dovolacieho konania je tak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý si žalobca uplatnil v sume 53 110,27 eur.**

V prípade, ak samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Citované zákonné ustanovenie odráža nutnosť „spravodlivého zadostučinenia“; predchádzajúca právna úprava (zák. č. 58/1969 Zb.) totiž umožňovala priznať poškodenému iba skutočnú škodu a nie aj náhradu nemajetkovej ujmy (morálnu ujmu), ako aj iné formy zadostučinenia (napr. verejné ospravedlnenie, uverejnenie zrušujúceho rozsudku a stručného znenia odôvodnenia a pod.). Nemajetková ujma by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti v dôsledku morálneho utrpenia v prípade zadržania, väzby v súvislosti s trestným stíhaním.

Dovolacie námietky žalovanej, čo do posúdenia **právneho základu veci**, nemožno považovať za opodstatnené. Pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobca bol v trestnom konaní spod obžaloby oslobodený, už odvolací súd sa správne vysporiadal so spomínanou námietkou, keď poukázal na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991 a iné). Takéto právo nemá len ten, kto si vznesenie obvinenia zavinil sám a kto bol spod obžaloby oslobodený alebo proti komu bolo trestné stíhanie zastavené len preto, že nie je za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný,

alebo že mu bola udelená milosť alebo že trestný čin bol amnestovaný. Na tomto závere nič nemení skutočnosť, že žalobca podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia riadny opravný prostriedok (sťažnosť), ktorá bola zamietnutá. Rovnako nemožno akceptovať názor žalovanej, podľa ktorého treba rozlišovať nezákonnosť uznesenia pre účely náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy. **Koncepcia a zmysel všetkých ustanovení určitého zákona musia byť totiž rovnaké a nemožno ich rozdeľovať podľa povahy uplatneného nároku; tiež v aplikačnej praxi by takéto delenie spôsobovalo značné ťažkosti.**

Ďalej žalovaná odvolaciemu súdu vytykala nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 513/2003 Z.z., lebo so zreteľom na existenciu nezákonného rozhodnutia v predmetnej veci (22.10.2004), nemal súd vec posudzovať podľa ustanovenia § 17 ods. 3, ktoré bolo účinné až od 1. januára 2009; správne ju mal posúdiť podľa tohto ustanovenia účinného do 31. decembra 2008. Vznesená námietka je síce dôvodná, avšak (samotná) nie je spôsobilá ovplyvniť dôvodnosť nároku žalobcu (za splnenia ďalších zákonných predpokladov). Totiž po porovnaní znenia ustanovenia § 17 účinného do 31. decembra 2008 a od 1. januára 2009 možno konštatovať, že zákonom č. 517/2008 Z.z. (článkom III) bol novelizovaný zákon č. 514/2003 Z.z. tak, že ustanovenie § 17 bolo doplnené ďalšími odsekmi upravujúcimi **určenie kritérií**, ktoré súd v rámci rozhodovacej činnosti zohľadňuje (§ 17 ods. 3 citovaného zákona), ďalej zavedením mechanizmu určovania **minimálnej výšky** nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, v prípadoch ujmy spôsobenej rozhodnutiami uvedenými v § 7 a § 8, ktorá sa bude odvíjať od priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky (§ 17 ods. 4 citovaného zákona) a napokon aj o určenie **povinnosti poškodeného** uviesť požadovanú výšku úhrady podľa odsekov 1 a 2 (§ 17 ods. 5 citovaného zákona). Potom v súvislosti s ďalšou dovolacou námietkou (že odvolací súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal z kritérií uvedených v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.) treba uviesť, že pokiaľ by naozaj odvolací súd bol posudzoval uplatnený nárok podľa citovaného zákonného ustanovenia, nešlo by o nesprávne právne posúdenie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Totiž, podľa kritérií, ktoré boli do právnej úpravy zavedené s účinnosťou od 1. januára 2009, právna prax postupovala už dávno pred účinnosťou tejto novely zákona; teda skutočnosť, že tieto kritériá sa novelou uskutočnenou zákonom č. 517/2008 Z.z. dostali do zákona č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 1. januára 2009 na samotnom posudzovaní nároku nič nezmenilo, lebo súdy ich zohľadňovali už v čase, kedy ustanovenie § 17 citovaného zákona ešte výslovne nebolo obohatené o tieto kritériá.

V skutočnosti ale odvolací súd podľa vyššie uvedených kritérií nepostupoval, svoje rozhodnutie v tomto smere ani **náležite neodôvodnil**. Pokiaľ žalovaná odvolaciemu súdu vytýka nedostatočné odôvodnenie výšky priznaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, jej námietka je dôvodná. Rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto nároku žalobcu je pre nedostatok riadneho odôvodnenia aj predčasné.

Hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku ustanovenia § 17 citovaného zákona nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine a spoločnosti a podobne (viď aj Rč 21/1995). I keď odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že uplatnený nárok vo výške 53 110,27 eur je so zreteľom na ustanovenie § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., primeraným, túto „primeranosť“ ničím neodôvodnil, nevykonal žiadne porovnanie konkrétneho prípadu so zákonnými kritériami uvedenými v ustanovení § 17 ods. 3 zák. č. 541/2004 Z.z., ktoré odcitoval a tak sa odôvodnenie jeho rozhodnutia v napadnutej časti stalo nepreskúmateľným.

Tým, že odvolací súd náležite svoje rozhodnutie neodôvodnil, došlo tiež k porušeniu procesných ustanovení – § 1 O.s.p. Občianskeho súdneho poriadku, ale najmä k porušeniu procesného ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., z ktorého vyplývajú zákonné požiadavky na odôvodnenie rozhodnutí. Riadne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 O.s.p.) nie je len formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Tieto požiadavky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa čo dovolací súd považoval za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.; ide o taký závadný procesný postup súdu, následkom ktorého bola účastníkovi konania znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu právna úprava priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Keďže v predmetnej veci došlo aj odňatiu možnosti konať pred súdom, t.j. k vade konania podľa ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p., musel dovolací súd (v zmysle ustanovenia § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) na túto vadu prihliadnuť bez ohľadu na to, či ju účastník konania výslovne namietal lebo nie.

Existencia spomínanej vady je predovšetkým v rozpore so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorých má každý zaručené právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde ako aj na verejné prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti a napokon aj možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, a Ústavného súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že základné práva (v zmysle vyššie uvedených dokumentov) v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Ak je konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

Z judikatúry ESPLP (z hľadiska práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia) je dôležité spomenúť, že sa nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Obdobný záver vyplýva aj z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vysloveného v náleze III. ÚS 119/03-30, podľa ktorého súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Z týchto dôvodov dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : *Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.*

V Bratislave 12. decembra 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

